

μπάρμπερας, έντευθεν αὶ δύο στοαὶ κάτι ποῦ ένθυμίζουσι τὰς κομψὰς ἐκείνας γωνίας τῶν παρισινῶν βουλεβάρτων, ἔπειτα ἄλλα μέγαρα πανύψηλα καὶ μετ' ὀλίγον στόπ! ὁ δρόμος ἀνακόπτει διὰ μίαν στιγμὴν τὴν εὐθυγραμμίαν του, τὴν πρὸς τὰ πρόσω ἀνέλιξιν του, οἰονεὶ μετ' εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ ένθεν κἀκεῖθεν παραμερίζει, ὑποχωρεῖ, διαφεύγει πρὸ τοῦ βυζαντινοῦ καίσκου τῆς Καπνικαρέας μετὸ κεραμόχροον χρῶμά του, τὸν τρούλον του τὸν ταπεινόν, τὰ στενὰ καὶ ἀψιδωτὰ παραθυράκια του καὶ τὸ μετριόφρον κωδωνοστάσιόν του.

Ἐπειτα διανοίγεται εὐρωπαϊκώτερος, τέλειος πλέον παρισινὸς καὶ εὐρύνεται ἀνετώτερον καὶ φωτίζεται ἀπλετώτερον καὶ χρωματίζεται ποικιλώτερον καὶ βαίνει ὀλονέν πρὸς τὴν καλαισθητὸν πολυτέλειαν, πρὸς τὴν ἄσφογον κομψότητα, ὅλος πλοῦτος καὶ εὐμάθεια, εἰς προθήκας βαρυτίμων ἐκθεμάτων, ὅλα τὰ εἶδη τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, ἀπὸ τῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν ταπήτων καὶ τῶν μαλλίνων ἐπιστρώσεων καὶ τῶν παραπεταμάτων ἕως τὰ ἐλαφρὰ πτίλα τῶν πιλικίων, τίς ἀτλαζένιας καὶ τίς μεταξένιας γαρνιτούραις, τίς κορδέλλες καὶ τίς κορδέλλισσες, τὰ χειρόκτια καὶ τὰς περικνημίδας,

τοὺς στηθοδέσμοις καὶ τὰ μποὰ, τὰ ἀρώματα καὶ τὰ τεχνητὰ ἄνθη, εἰς θερμῶδες καὶ ἀένανον ποδοβολητόν, εἰς φωνασκίας, εἰς παράπονα, εἰς σπατάλην χρήματος, εἰς κρυφομλήματα, ματιές, νάξια καὶ πείσματα μετὸν συρτήν τὴν λιγυφθογγὸν ὀμιλίαν τῶν ἐμποροῦπαλλήλων, ἄνω κάτω, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μέσα καὶ ἔξω, συνήθως μετὰ παζάρι κατὰ τὸν ἐδραϊκὸν τρόπον, σπανιώτατα μετὰ πρί-φιξ. Ποῦ καὶ ποῦ κἀνένα ἰδιωτικὸν κουπέ ἀποστίλθον ἢ ἄμαξα λανδῶ ἐπ' ἐνοικίῳ ἢ προστυχοδιωτρία μετὰ ἴππους κατεσκληρότας, συνηθέστερον πεζοπορία, αἰθεροπορία μετὰ καλλονὰς προκληητικὰς, ταχερὰ βλέμματα, μετὰ ἀκκισμούς, μετὰ μειδιάματα, μετὰ γοργοτρέξιμον, μετὰ σιγαλοπερπάτημα, μετὰ τρυφηλὰ κινήματα, κἀμμία δέσποινα κἀλοκαμωμένη ἢ ἀστοῦ σύζυγος ταρναριστή, ἢ δέσποινας λεπτή καὶ μὴ μου ἄπτου, ἢ κορίτσι ὀλοστρόγγυλο καὶ παχουλὸ, εἰς δύσιν χρυσῆν, πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος ἀυλακίῳ τὴν ὁδὸν μετὰ περιπόρφυρα χρώματά του, μετὰ τὴν μαρμαίρουσαν λευκότητα τῶν Ἀνακτόρων κατέναντι, τότε ποῦ ἄλλη θερμῶδεςτέρα κορυφῶται κινήσις, ἢ ἔξοδος ἢ πανηγυρικὴ τῶν ἐργατῶν, ἢ μοδίστρες καὶ ἢ μοδιστρούλες, μετὰ κάποιον φοιτητὴν παρε-

νοχλοῦντα, μετὰ κάποιον ἐμποροῦπαλλήλον ἐρωτολογοῦντα καὶ βράδῳ πλέον, ὅταν τὰ σκότη τῆς νυκτὸς παλαίου πρὸς τὴν τελευταίαν ἀναλαμπὴν τῆς δύσεως, νέον θέαμα, νέα κινήσις πανηγυρικὴ, ἢ διέλευσις ἐργατῶν ἄρτι καταλιπόντων τὰ ἔργα των, ὑπαλλήλων μόλις ἀπελθόντων τῶν ἐργαστηρίων των, ἐνῶ λάμπουν ἀκόμη μερικὰ ὑελωτὰ καταστημάτων, ὅπου ἐν τῇ αἰγλή τῶν λαμπτήρων Ἄουερ καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, σελαγίζουσι τὰ πολυτιμώτερα τῆς τέχνης καὶ τοῦ λούσου εἶδη.

Ἐπειτα τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, σιγῇ ἄκρα κρατεῖ ἐκεῖ ἐπάνω, σπάνιοι εἶνε οἱ διαβάται, σφαλίστὰ τὰ ἐμπορικά, μανδαλοκλεισμένα τὰ μεγάλα καταστήματα, ποῦ καὶ ποῦ νὰ περᾶση κἀνεὶς, ν' ἀκουσθῇ τὸ βρόντημα τῶν τροχῶν ἀμάξης, χωρούσης κάτω πρὸς τὸν σταθμόν, ὅπου ἀρχίζει νέα κινήσις καὶ ζωὴ μετὰ τὰς βραχνὰς φωνὰς μεθύσων, μέσα εἰς τὰς φωτοβόλους ταξέρνας, εἰς τὰ ἀγροπνοῦντα χάνια, εἰς τὰ λαϊκὰ κουρεῖα, μετὰ τὸν ὄξυν συριγμὸν τῶν ἐρχομένων τραίνων, μετὰ τὴν βαρεῖαν τοῦ τροχιοδρόμου διέλευσιν, ἢ θερμῶδες ζωὴ τοῦ διασκεδάζοντος ὄχλου, ἢ ἐκκωφαντικὴ κινήσις τοῦ ἐν σπουδῇ φεύγοντος, τοῦ ἐν ἀνυπομονῆσιν ἐρχομένου πλήθους.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

Ὡς αἴσιον αἰῶνὸν θεωρεῖ ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» τὸ ὅτι ἐπεφυλάσσετε εἰς αὐτὴν τὸ εὐτύχημα, ἅμα ὡς εἰσῆλθεν εἰς νέαν φάσιν καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ νέου ἔτους, νὰ παρουσιάσῃ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς νέον ποιητὴν, τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει κ. Ι. Ν. Γρυπάρην, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν καὶ ἦδη πάνοπλον ἀποκαλυπτόμενον διὰ τῶν κατωτέρω παρατιθεμένων συννέτων, τῶν πρώτων ἐκ μεγάλης σειρᾶς, ὑπὸ τὸν εὐχαρακτῆριστον τίτλον «Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακόττες». Ταῦτα ἀπὸ τοῦ τίτλου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου, θὰ ξενίσωσι μὲν πιθανῶς τοὺς μὴ ἐννοοῦντας τὴν ποίησιν ἢ ὡς ἄθροισμα αἰσθηματικῶν κοινοτοπιῶν, τὴν τέχνην ἢ ὡς παράταξιν στίχων χαίνης λειότητος καὶ τὴν γλῶσσαν ἢ ὡς παράθεσιν μόνων τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων τῆς τρεχούσης κυκλοφορίας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ἐν τῇ τύπῳ, ἀλλὰ θὰ καταθέξουν τοὺς αἰσθανομένους τὸ ἀληθῶς ὡραῖον ἐν τῇ ποίησει. Δὲν θὰ εἶνε ὑπερβολὴ ἂν εἴπωμεν ὅτι εἰς τοὺς τυχόν ἀναγνώσαντας τὰ περίφημα συννέτα τοῦ Γάλλου Ἐρεδιᾶ, οἱ στίχοι τοῦ κ. Γρυπάρη (ἀφιερούμενοι εἰς ἕτερον ἄξιον λόγου συννετογράφον, τὸν υἱὸν τοῦ περικλεοῦς Ρενάν) θὰ φανῶσιν ἴσως καὶ ὡς ὡραῖα νεοελληνικὴ ἀπήχησις, ὅχι αὐτῶν βεβαίως, ἀλλὰ τοῦ κάλλους αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ μέγα προσὸν τῶν στίχων τοῦ κ. Γρυπάρη δὲν εἶνε ὅτι ἐνθυμίζουσι τὴν τεχνοτροπίαν διαστήμου ἐν Γαλλίᾳ ποιητικῆς Σγολῆς, ἀλλ' ὅτι ἀποκαλύπτουν εἰς ἡμᾶς νέον ποιητὴν Ἑλληνα, πρωτότυπον καλλιτέχνην, προσωρισμένον, ἂν οὕτω αἰσίως ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του ἐν βαθμιαίᾳ ἐξελίξει, νὰ πληρῶσῃ ἐπαίσθητόν κενὸν ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ ποίησει.

Σ. τ. Δ.

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

Στὸν Ary Renan.

1

ΣΑΛΩΜΗ

Σὲ ἀσφάλτου στρώματ' ἢ Μακῶρ καὶ πίσσας ὑψωμένῃ,
Στὴ Νεκρῇ Θάλασσᾷ βαθίᾳ φεγγόβολη γιορτάζει·
Μέσ' ἄγνωστοῦ χροκοποῦν τοῦ Ἀντίπα οἱ καλεσμένοι
Κι ὄξω, γυαλοπεριγίαια, χορὸς δαιμόνων βράζει.

Πλοστίου φαιέρνου ὁ καπνὸς τίς κεφαλὰς βαραίνει
Τῶν συμποτῶν. Μὰ ἔσπνιο αὐτὴ ἢ Ἡρωιδίᾳς πλαγιάζει
Στοῦ χροεμοῦ τὸ πάτωμα, κι ἀλόγια νάνεβαίνῃ
Τοῦ Γιοχανάν τὴν κάταρα γρικᾶ, ποῦ τὴ φρενιάζει.

Κι ὅπως νεροκαμένη ὄχια, μεσημερνὴ, τὴ γλῶσσα
Ἐτοῖ, μ' ὄσα τὰ κάλλη τῆς μάλλα στολιδία τόσα
Μέσ' ὁτὸν συμπόσιον πετᾶ τὴ θραψερὴ Σαλώμη.

Ρίγ' ἠδονῆς τάραθυμο κῦμα τῆς σάρκας φέρνει
Μὲ τὸ χορὸ. Μὰ τριόσθα στὴ φυλακὴ του—ὦ τρόμοι!
Σὲ χάρου μίνυμ' ὁ Ναξίῳ τὴν κεφαλὴν του γέρνει.

2

ΡΟΔΟΠΗ

Τῆς πούλιας γέρν' ἀπὸ ψηλὰ τὸ ἐφτάδιπλο πᾶστέρι.
Ἐύπνα Ροδόπη—ταύγινὸ δροσόπαγο τινάζει
Τοῦ ὕπνου τᾶποκάρωμα. Ἐύπνα, κι ἀσπρογαλιάζει
Θαμπὸς ἀκόμα περούτσες τὸ γλυκοχαραμέρι.

Ρόδα καὶ ρόδα ὁ ξανθὸς ὁ Ἥλιος θὰ σοῦ φέρῃ
Σὰν τὴν ἀγάπην του παλιά, πῶ νέα ἀπ τὸ χαλάζι.
Ἐμπρόβαλε καὶ μετὰ φίλι στο μῆτωπο σοῦ βάζει
Στεφάνια δροσοστάλαγα τὸ ἐρωτικὸ του χέρι.

Νύχτα στὰ ποροφάραγα ἀκόμα βασιλεύει,
Τὰ σγουρὰ δάση, οἱ λαγγαδιές δὲ βλέπουσι ἦλιου ἀχτίδα
Καὶ ὁ Στρονιῶν χαμοσπυρὸς στὰ πόδια τῆς ζαλεύει.

Μὰ ἢ Ροδόπη ξέφωτη στυλώνει τὴν κορφή τῆς
Μεσουρανίς, καὶ πάνω τῆς—ὡσάν δροσοστάλιδα
Σὲ φύλλα ρόδου—ὁ στερνὸς γυαλίζει Ἀστροφεγγίτης.

3

ΥΠΝΟΥ ΔΑΚΡΙΑ

Μπρόβαλε μέρα λιβανὴ κι ὄνειροξεδιαλύτρα
Νὰ διώξῃς τὰ ἠδικώματα τοῦ ὕπνου ἀπὸ κοντὰ μου.
Μπρόβαλε μέρα, κοίμισε τὴν ὑπνοφαντασίᾳ μου,
Ποῦ ἐνῶ κοιμοῦμαι ξαγροῦνᾷ ἢ νυχτοπαρωρίτρα.

Γιατὶ νεκρούς, γιατί χλωμούς σὰ μαραμένα κίτρα,
Μέσ' ὁτὰ παράξενα πολὺ καὶ ἄγρια ὄνειρά μου,
Εἶδα καὶ τοὺς πενήντα γυιοὺς τοῦ παλαιοῦ Προιάμου
Καὶ τὴν Ἐκάβην ἐπάνω τους βουβὴ μοιρολογίτρα.

Δάκροι δὲν εἶχε στὸ στεγνὸν γεροντικὸ τῆς μάτι
Καὶ—μόσχον ἀξεθύματο—τὸν πόνο τῆς ἐκράτει
Μέσα στὰ στήθια τῆς κλειστὸν ἀπ τοὺς παλιούς τοὺς χρόνους

Μὰ ἐσύ, καρδιά μου, πέτρινη γιὰ τὰ δικά σου πάθη
Δάκρια ἀρχινᾶς στὸν ὕπνο σου νὰ χύνῃς γι' ἄλλου πόνους
Σὰν σταλαχτίτες τοῦ γκρεμοῦ ἀπ τῆς σπηλιάς τὰ βᾶθη!

4

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Σὰν ἄστρον τρεμοφέγγισμα, Ψυχή, στὴ σκοτεινιά σου,
Τὸ μούχρωμα, γιὰ σύθαμπα, μέσα στάπόσκια δάση—
Ἀντίκουσες τὸν Ἐρωτὰ στὸ γλυκανάδλεμιά σου.
Ξεχνᾶς τὴ γῆ· κι αὐτὸς γιὰ σὲ τὰ οὐράνια ἔχει ξεχάσῃ.

Κὰν ὄνειρο τὸν ἐβλεπες ποῦ οἱ πόθοι σου εἶχαν πλάσῃ
Μὴ δὲν πετοῦσε ἀληθινὰ μεδονυχτίς σιμὰ σου
Τὸ φτερωτὸ σου τῶνειρο, βαθιά νὰ ξαπόστάσῃ
Καὶ φέρῃ φῶς στὴ νιότη σου καὶ φλόγα στὴν καρδιά σου;

Μὰ ὁ πόθος σου ξεχείλισε κι ἀναψες τὸ λυχνάρι,
Τῆς γνώσεως τὸ ξυνόμυλο σ' ἐλάμπασε, παρθένα,
Κ' εἶδες—κάλλιο μὴν εἶχες διπλὴ σάρκα ζωῆς νὰ πάθῃ.

Γιατὶ μπορεῖ, στὸ πολὺ φῶς, ποῦ σὰν μπουμπουκία ἀνοίγει
Τὰ μάτια τὰ παρθενικά τὰ βαριοκοιμισμένα,
Τὸ πιὸ γλυκὸ μας ὄνειρο καμιά φορὰ νὰ φύγῃ.

Πόλη 94.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ